

GNISTEN

Nr. 1 1977 Organ for Kommunistisk Universitetslag 5. årg.

Situasjonen i Kina: KAMP MELLOM BORGER- SKAP OG PROLETARIAT

KRIKIKKEN AV TENG

Etter Chou En-lai's død for litt over ett år siden fant det sted omfattende demonstrasjoner på Tien An Men-plassen i Peking med krav om bl. a. innsettelse av Teng Hsiao-ping som statsminister. Disse ble omgående slått ned og stemplet som forsøk på å utnytte en kjent og kjær leders bortgang til å vinne posisjoner i parti og stat for Teng og hans meningsfeller. Så langt fra å føre til noen borgerlig restaurasjon, utløste demonstrasjonene i stedet en intensivert og mer omfattende kritikk-kampanje av Teng's borgerlig-økonomistiske politiske linje. I dag - etter Mao's død - har vi i forbindelse med ett-årsdagen for Chou's død kunnet bevitne nye demonstrasjoner bl. a. på Tien An Men-plassen - med identisk innhold! Også på offisielt godkjente veggviser reises det krav om rehabilitering av Teng, og i det hele tatt brukes dette "massekravet" nå som legitimering av myndighetenes stadig klarere tale om det berettigete i å rehabilitere personer som Teng. Det synes hevet over tvil at det bare er et spørsmål om tid før det kinesiske borgerskaps fremste representant - Teng Hsiao-ping - bringes til makten av den "moderate" Hua Kuo-feng.

Vi tar dette som en bekreftelse på at "oppgjøret" med "de fire" etter Mao's død betegner en borgerlig fløys angrep på en revolusjonær linje i partiet. et "oppgjør" det ikke var mulig å ta så lenge Formannen ennå var i live.

Det siste års grundige kritikk av Teng Hsiao-ping var hele tiden uløselig knyttet til en mer generell kampanje for å styrke og befeste prolatariatets diktatur i Kina. Oppgjøret med den økonomistiske politikken tok ikke primært form av personangrep, men var ledd i en dyptgående politisk kampanje for masseskolering i Marx' og Lenins skrifter om økonomi og politikk, spesielt om prolatariatets diktatur, for å høyne det generelle politiske nivå, for å styrke arbeiderklassens hegemoni på alle plan, for å politisere avgjørelser og retningslinjer f. eks. på bedriftsnivå, for å revolusjonere undervisningsvesenet og for å kritisere alle tendenser til karriserisme og byråkratisme i statsadministrasjonen. Kort sagt: kampanjen førte videre det beste fra kulturrevolusjonen, prinsippet om å sette politikken i høysetet, om å ta klassekampen som nøkkelleddet, om å fortsette klassekampen under sosialismen for på arbeiderklassens grunnlag å omdanne hele samfunnet.

Forutsetningen for å realisere disse prinsippene er den høyeste grad av

klarhet m. h. t. de ulike politiske linjer som eksisterer innad i kommunistpartiet. Uten grundige oppgjør med feilaktige politiske linjer åpner man i neste omgang for fri utvikling av alle borgerlige krefter i samfunnet som helhet. Den politiske linja avgjør alt - som Mao hamret inn like til sin død.

Når altså Teng og hans likesinnede ble anklaget for å "ha slått inn på den kapitalistiske vei", betyr det at den kurs de la opp til for den videre utviklingen av samfunnet, nødvendigvis ville ha ført til innføring av borgerlige produksjonsforhold.

Det er tydelig at det i dag ikke minst er personer innen partiet som i lengre tid har følt seg trukket på av "overdreven kritikk" som i det de igjen kommer i maktposisjoner, lar all oppdemmet vrede ramme lederne av den tidligere kampanjen. "Fi re-banden" (Wang Hung-wen, Chiang Ching, Yao Wen-yuan og Chang Chun-chiao) sto da også i spissen for den tidligere kritikk-kampanjen.

"DE FIRES" LINJE

Det er klart at vi ikke besitter noen detaljkunnskap om hva "de fire" har stått for i kinesisk politikk. Likevel

*Forts. neste side

Streiken på brygga og legalismen

Arbeidsretten og de historiske erfaringene

De lovparagrafer de streikende bryggearbeiderne skal prøve sin sak i henhold til er behendig pakket inn i "uskyldige" formuleringer. Dette berører likevel ikke det faktum at arbeidstvistloven er slik utformet at nær sagt enhver streikekamp fra arbeiderne rettet mot utbyttingen - for bedre lønnsvilkår eller mot lønnsnedslag - blir ulovlig. Og ulovlig blir enhver streik som dømmes tariffstridig (dvs. som brudd på inngått avtale).

Arbeidsretten er den instans innen det borgerlige lovverket som avgjør om streiken er ulovlig og deretter

har til oppgave å idømme bøter og økonomisk erstatningsansvar for den tapende part. Erstatningens størrelse kan eksempelvis være opp til det en kapitalist kan dokumentere han har "tapt" i driftsoverskudd og profitt pga. arbeidsstans eller "gå sakte" aksjon. Eksempler på arbeidere som er blitt idømt høye bøter fins det nok av. Lokomotivførernes forening og stuerne på Herøya representerer blant andre denne kategori.

En analyse av disse eksempler er viktig lærdom for bryggearbeiderne, men enda viktigere er de senere års streikekamper som viser veien tvers gjennom det borgerlige lov- og regelverk - Norgas-arbeiderne og senere Sauda's ovnhusarbeidere, Oslo Spor-

Idet "Gnisten" går i trykken, går de streikende bryggearbeiderne inn i rettslokale. "Gnisten" er derfor avskåret fra å kommentere rettssaken, men tar i denne artikkelen opp de mer prinsipielle sidene ved streiken med spesiell vekt på legalismen og dens betydning i streikefronten.

velers betjening m. fl.

Disse streikende arbeiderne kuttet ut LO-organisasjonen, etablerte en streik komité og organiserte seg bak denne. De forsøkte ikke å forsvare eller å erobre rettigheter i rettssalen, men neglisjerte dommene og fortsatte kampen en hellig. Det ble satset på arbeidernes egen kampkraft og solidaritetsstøtte fra hele klassen som politisk brekkstang mot borgerstatens evne til å gjennomføre rettsforfølgelser mot de streikende.

For disse streikekampene var den strategiske og taktiske for arbeidernes økonomiske faglige kamp som er oppsummert i Strassbourgetesene ledetråden. Parol-

Forts. side 3

PROGRESSIVE EKSKLUDERES FRA AKP.

AKP har igjen måttet gripe til eksklusjoner for å rense organisasjonen for progressive elementer. De ekskluderte har redegjort for bakgrunnen til eksklusjonen, - og sitt syn på AKP's klassemessige basis og politikk i en hvitebok med tittelen "Røde fraser og svarte knep". Selv om KUL mener hviteboken til dels er preget av et moralskt, og mindre et politisk oppgjør med AKP, vil vi likevel anbefale hviteboken fordi den gir et relativt godt bilde av AKP's indre liv og avslører de vaklendes tro på at AKP kan radikaliseres innenfra. De ekskludertes adresse er:

Østsidens Arbeiderinnkjøpslag
Postboks 1129
1600 Fredrikstad

SUSPENSJON AV STUDENTTILLITSMANN - POLITIVOLD MOT STUDENTDEMONSTRASJON

I Tromsø ble en studentrepresentant i Samskipnadens budsjett utvalg suspendert i høst fordi han offentliggjorde Samskipnadens budsjettforslag i den nye studentavisen i Tromsø. Men denne offentliggjørelsen av budsjettforslaget skjedde helt i tråd med tidligere praksis. Den eneste forskjellen er at tidligere ble informasjon spredd via løpesedler av den enkle grunn at Tromsø-studentene ikke har hatt egen studentavis.

Studentdemonstrasjonen krevde at Samskipnadsstyrets behandling av suspensjonen skulle skje på et åpent møte. Flertallet i Samskipnadens styre nektet og flere styremøter ble utsatt pga. demonstrasjoner. Lørdag 11. 12-76 var Samskipnadens styre igjen samlet til møte og et 30-tall studenter demonstrerte igjen mot suspensjonen og for at møtet skulle holdes for åpne dører. Demonstrasjonen foregikk i bygningen der Samskipnaden har kontorer. Da studentene gikk inn på møtet ble politiet tilkalt, grangivlig av gårdeieren (Arnesen). Politiet kastet ut studentene og Samskipnadens studentrepresentanter forlot selvsagt møtet i protest mot politivolden. Resten av Samskipnads-styret holdt møte og vedtok suspensjonen.

Det er klart at suspensjonen er et direkte angrep på studentenes tillitsmannsordning. Og som sådan må den avvises av alle studenter og ansatte på universitetene. Bare ved bred oppslutning mot suspensjonene kan studentene vinne fram i denne saken som dreier seg om studenttillitsmennenes soleklare rett og plikt til å informere grunnplanen om sitt arbeid. KUL tar også på det skarpeste avstand fra politivolden mot studentdemonstrasjonen og mot Universitetsstyrets forsøk på å bagatellisere motstanden mot suspensjonen og undergrave Hovedallmøte/SU som studentenes øverste organ.

STØTT UNDERSKRIFTSKAMPANJER
KAMP MOT SUSPENSJONEN

Situasjonen i Kina ...

vet vi nok til å kunne vurdere karakteren av de an grep de nå utsettes for.

De områder der de særlig gjorde seg bemerket og hadde innflytelse, var utdanning, propagandaarbeid og nyhetsformidling. Alt under kulturrevolusjonen hadde de gjort seg bemerket som ledende på flere felter. Seinere har de stått helt sentralt i den masse-skoleringskampanjen som har brakt det politiske nivå i nasjonen som helhet et viktig skritt oppover. Det er nettopp teoretiske skrifter fra deres hånd (i hvert fall fra Wang, Chang og Yao) som har anvist retningen for den praktiske formyelse av marxismen de kinesiske kommunistene inntil nylig har stått for. Det er i den sammenheng grunn til å framheve et skrift av Yao Wen-yuan, som har vakt berettiget oppmerksomhet blant kommunister også i andre land: "Om den sosiale basis for Lin Piao's anti-parti-klikk". Dette skriftet markerer ikke minst en milepæl i oppgjøret med "den sovjetiske vei".

Essensen i skriftet er en påvisning av at den økonomiske basis for borgerskapets eksistens, vareproduksjonen, vil fortsette å eksistere i lang tid og i ulike former under sosialismen, og at det til denne "økonomiske basis" svarer en borgerlig statsmakt til garanti av borgerlige rettigheter også under proletariatets diktatur!

Det er - stikkordmessig - grunnen til nødvendigheten av å fortsette klassekampen under sosialismen, til å gi omveltningen av produksjonsforholdene absolutt prioritet overfor utviklingen av produktivkreftene, til å gi politikken forrang framfor økonomien, til å sette den menneskelige, "subjektive" faktor foran de "spontane", "objektive" økonomiske forhold som stadig avler borgerlige oppfatninger og handlemåter. I tråd med dette ble det på det teoretiske plan poengtert betydningen av, et generelt oppgjør med empirismen.

Innholdet i Yao's skrift var således helt i overensstemmelse med Mao Tse-tungs teori om utviklingen i samfunnet under proletariatets diktatur. Dette skriftet blir i dag stemplet som kontrarevolusjonært (og blir vel snart "utsolgt" i våre hjemlige papegøyers "oktober"-bokhandlere?).

Parallelt med en avstandtaken fra de nevnte prinsippene (som selvsagt skjer i en svært så fordekt form) lanserer de "nye makthaverne" en linje for forsert økonomisk vekst i Kina, for å omdanne Kina til en "stomakt" i løpet av en tiårsperiode og for å "skape kommunismen som et resultat av produksjonsvekst", som det nå offisielt heter - i tråd med Teng's allmenne politikk.

SPØRSMÅLET OM HOVEDMOTSIGELSEN

Men hvordan kunne en slik borgerlig restaurasjon (i form av hegemoni for den borgerlige fløy i partiet) som vi nå er vitne til, skje så raskt, tilsynelatende smertefritt og med en viss støtte både i og utenfor parti og stat? Svaret på dette må ikke minst søkes i de særegne vanskene forbundet med å bygge sosialismen i et tilbaketrukkende land der kommunistpartiet gikk i spissen for en revolusjon som på samme tid var "nydemokratisk" og sosialistisk.

I den nydemokratiske revolusjonen sto kampen mellom på den ene siden den store majoritet av det kinesiske folk - arbeider- og bondemasse og det nasjonale borgerskap - og på den annen side et lite mindretall av jordeiere og kompradorborgere. I denne fasen inngår arbeiderklassen en klasseallianse med det nasjonale borgerskap og bøndene.

Når imidlertid kommunistpartiet som

måten går i spissen også for avskaffelsen av alle slags feudale forhold, rekrutterer det en rekke medlemmer og vinner oppslutning på den borgerlig-demokratiske revolusjons premisser, man får tilslutning fra folk for hvem den sosialistiske revolusjon egentlig er tenkt bare som den mest konsekvente form for og videreutvikling av det borgerlige demokrati. I den sosialistiske fasen, der den sentrale oppgaven er å avskaffe selve den borgerlige rett, for dermed å legge grunnlaget for statens bortdøen, stilles spørsmålet i all sin krasshet: borgerlig eller proletarisk revolusjonær? Det er nettopp denne spørsmålsstillingen som med alle kraft rammer borgerligdemokrater av Teng-Hsiao-ping's type, "sosialister" som ikke innser at under sosialismen går hovedmotsigelsen mellom proletariat og borgerskap, ikke mellom imperialisismen og "folket".

Det var nettopp denne problemstillingen som under "de fires" ledelse ble satt i fokus under kampanjen for å styrke proletariatets diktatur, og det er bl. a. her borgerlig-demokratene både i Kina og og i Norge (ved "AKP") mobiliserer alle mulige "folkelige" fordømmer for å "avsløre" skurkene: de var "mot" "demokrater", mot "demokrati", følgelig for borgerlig diktatur! I dette tilfellet viser selve måten å gå til angrep på hva slags tankehorisont - og dermed klasseinnhold! - som må forsvares.

Det er i tråd med dette, med oppgjøret med særlig eldre personer som har sluttet seg til partiet på borgerlig-demokratiske premisser, vi må forstå at de anklager som nå reises mot dem, hovedsakelig dreier seg om forsøk på å ville "splitte" det kinesiske "folk" - uten at man i det hele tatt antyder hva slags splittelse det skulle være snakk om. I et samfunn der det forstatt eksisterer klasser, må nye og korrekte politiske linjer nødvendigvis medføre "splittelse" i en eller annen forstand. Men det er bare symptomatisk for hele "oppgjørets" overveiende upolitiske (og dermed borgerlige) karakter til nå at det hele reduseres til et spørsmål om "enhet" eller "splittelse" i og for seg.

VENSTRE ELLER "ULTRA-HØYRE"?

"De fire" blir nå også framstilt som ideologiske brødre av Lin Piao og andre (til dels trotskistiske) såkalte "venstre"retninger under kulturrevolusjonen. Dette er imidlertid åpenbart en gigantisk bløff, et forsøk på å snu tingene fullstendig på hodet. Det er ingen tilfeldighet at et av de viktigste skriftene i oppgjøret med Lin Piao stammer fra Yao Wen-yuan. Det som kjennetegnet deler av den kulturrevolusjonære bevegelsen, var jo nettopp en ideologi om det gode i "opprør" og ideologi om "opprør for enhver pris", en småborgerlig preget anti-byråkratisisme som la for dagen en ekstrem grad av teorifrihet, spontanisme og praktisme, som lot spørsmålet om å gjøre opprør sees isolert fra opprørets innhold, dvs. fra dets klassenatur. Som den kanskje fremste eksponenten for denne tendensen til å se opprøret isolert fra det politiske innhold lanserte Lin Piao tesen om at "Mao Tse-tung's tenkning er marxismen-leninismen i vår tid" ("les og lær den lille røde - det er nok!") - en linje som forøvrig framsto i Kina samtidig med oppkomsten av småborgerlige, "maoisistiske" grupperinger i Europa preget av samme type antiteoretiske og dogmatiske opprioritering av "sitastudier" av "Formann Mao" på bekostning av studier av Marx og Lenin.

Den "dogmatisme" de fire blir anklaget for på grunn av sitt oppgjør med empirismen, finner vi i virkeligheten som det nødvendige motstykke til den empi-

som ikke skiller seg vesentlig fra Tengs økonomisme. Det er i den forstand det er helt berettiget å si at Lin Piao's "venstre"linje i realiteten er "ultra-høyre". Den fløyen i partiet som skytset nå rettes mot, har imidlertid intet felles med Lin Piao's "ekstremisme". Alt tyder tvert om på at de fires fløy er den som mest konsekvent har tatt et oppgjør med kulturrevolusjonens kvasi-venstre.

"DE FIRE" OG MAO TSE-TUNG

Mange vil sikkert vinne det merkelig at ikke et samlet kinesisk folk spontant reiser seg for å styrte Hua-fløyen, dersom denne bryter med Mao Tse-tungs politiske teori og praksis.

For det første må man si at det ikke len ger lar seg benekte at de fire og deres fløy har hatt og har betydelig massestøtte. Hua Kuo-feng sa i sin nyttårstale at landet ville bli rammet av borgerkrig om ikke de fire var blitt angrepet "i tide". Videre at kampen mot dem har høyeste prioritet på alle plan i partiet i året som kommer. Dette skjer samtidig med meldinger om opprør og borgerkrigsliknende tilstander i en tredjedel av landets provinser.

I dagens Kina er det selvsagt politisk umulig å kjøre offisielt ut mot Mao Tse-tungs politiske retningslinjer. Men det er langt fra noe flertall av Kinas millionmasser som vet hva ved personen Mao Tse-tung og hans tenkning som er verd å beundre og holde i hevd. Det er fullt mulig for nye makthavere å skifte politisk kurs uten at andre enn de mest klassebevisste arbeiderne i første omgang skjønner det.

Når det imidlertid gjelder de personer som er innblandet i dagens strid, er det påfallende at Hua Kuo-feng ikke har et eneste "Mao-sitat" å vise til som retter seg mot "fire-gjengens" politikk. I den omfattende utskjellingskampanjen som nå pågår, finner vi ikke annet enn for det første enkelte personlige anklager mot Chiang Ching fra hennes manns side, og for det andre en advarsel: "Dann ikke fraksjoner. De som gjør det, vil falle". Og: "Dere burde være forsiktige; bli ikke en fraksjon på fire personer."

Den eneste "kritikk" Hua har å vise til, er altså ord som det så absolutt er mest rimelig å tolke som en advar-

sel mot en feilaktig taktikk nettopp under tilslutning til den allmenn-politiske linja!

Dermed er vi inne på det taktiske spill i klassekampen i dagens Kina.

Både innen "høyre" og "venstre" finnes det selvsagt uenighet - ikke minst om den taktiske framgangsmåte. F. eks. står ikke Teng og Hua i ett og alt for det samme - like lite som det kan være riktig å regne med noen fullstendig enhetlig revolusjonær fløy. At slike "stridigheter" pågår og alltid vil pågå, kan imidlertid ikke tildekke den kjensgjerning at slik klassekampen nå har utviklet seg, står striden faktisk mellom Teng Hsiao-ping's og Mao Tse-tungs politiske linje - ikke mellom den "moderate" Hua Kuo-feng og de "rabiante" fire. Det finnes ingen som helst grunn til å gi sin tilslutning til alt det de fire må ha stått for av mulige taktiske feil og "venstre"overslag i enkeltspørsmål, så meget desto mindre som det sikkert er eventuelle overtramp fra deres side Teng lar Hua benytte seg av for å bortlede oppmerksomheten fra hvilke grunnleggende forskjellige linjer som står mot hverandre. Det blir desto viktigere for oss å klargjøre hvilken motsigelse som ligger til grunn for det tilsynelatende til feldige spill av personlige interessemotsetninger på "den politiske arena".

At kampen i dag står mellom to antagonistiske linjer i det kinesiske kommunistparti, mellom en revolusjonær og en borgerlig politikk, blir bl. a. bekreftet av at de siste dagers angrep rammer langt utenfor de fires tradisjonelle tilhengerskare. Kritikken mot borgermesteren i Peking, Wu Peh, og mot øverstkommanderende for Peking militærdistrikt (som hadde ansvaret for å slå ned på demonstrasjonene på Tien An Men-plassen for et år siden, viser det feilaktige i å betrakte "oppgjøret" som en strid mellom spesielt de fire og Hua-fløyen. Når Teng rehabiliteres, vil det bli stadig klarere at det er det korrekte i de fires politikk, som alle virkelige kommunister i KKP vil forsvare, som trues.

Tre av "fire-banden". fra venstre Wang Hung-wen, Chiang Chin og Chang Chun-chiao.

Streiken...

en: "Tvers gjennom lov til seier" grunntesen liksom enheten om d for kamp var betingelsen for sel

Bryggestreiken og linjene for kampen

I innledningen til Strassbourgetes-ene heter det: "Av de utallige store og kompliserte vanskeligheter som de revolusjonære... innen de reformistiske forbund må overvinne, er uten tvil de alvorligste de opportunistiske avvik og tendenser som følger av reformistenes innvirkning på de minst standhaftige elementer i våre egne rekker". Av disse avvik og tendenser nevnes den faglige legalismen først (angsten for å overtrent bestemmelsene i statuttene, underkastelsen under det reformistiske fagforeningsbyråkratiet osv.).

Flere uttalelser fra representanter for de streikende bryggearbeiderne tyder på legalistiske illusjoner om å oppnå rettigheter i Arbeidsretten. - til og med uttalelser om at streikens hensikt er å få deres sak "prøvd" i det borgerlige rettsapparatet.

En slik tillit til Arbeidsretten betyr frivillig å legge hodet på skafottet. Det er nettopp denne tillit borgerskapet håper på, ikke minst etter at de siste års streikekamper har vist hvordan borgerskapets rettsapparat skal avvæpnes.

Carl E. Johnsson fra streikekomiteén på Norzink understreker dette punktet i en uttalelse til den røde Arbeideren (nr. 14 -76):

"Det skulle ikke være nødvendig for arbeidere å erfare f.eks. lovverkets klassekarakter ved å stole på domstolene og så tape kampen. Det feilaktige i ei slik linje er jo oppsummert for femti år siden!".

Dersom den legalistiske linje de streikendes uttalelser tyder på, blir fulgt, vil det ikke bare bety nederlag i deres egen kamp - den representerer også et tilbakeblikk i forhold til flertallet av de faglige økonomiske kampene i 70-årene.

Metodene for å overvinne legalismen.

Den moderne kapitalismens faktiske betingelser leder med nødvendighet til utvikling henimot en korporativ stat. Gjennom sine endringer siden 1927 har arbeidstvistloven tjent som overbygning over denne utviklingen og lovfestet på en rekke områder arbeidernes forhold til kapitaleierne med LO som forpliktende garantist.

Staten griper slik direkte og regulerende inn i det økonomiske forholdet mellom arbeid og kapital at enhver reell streikekamp ikke bare får kapitalistene selv som motpart, men også deres stat og reiser dermed spørsmålet om statens klassekarakter. Streiken antar med andre ord umiddelbart politisk karakter.

Og nettopp bevisstheten om streikens politiske innhold er forutsetningen for å bekjempe legalistiske illusjoner. Den politiske mobiliseringen som tar utgangspunkt i egne klasseinteresser, er en nødvendig betingelse for å bevare og å sikre en enhetlig streikefront og dermed for streikens seiersmuligheter.

Ikke minst er det viktig å få bukt med alle illusjoner i fronten om å kunne benytte LO som "kamporganisasjon". I praksis har bryggearbeiderne ved å sette fagapparatet til side, tatt konsekvensene av LO-apparatets pågående integrering i den borgerlige statsmakt. I forlengelsen av denne praksis ligger ikke en overbevisning om at de streikende vil vinne i Arbeidsretten (som det heter i brevet fra de streikende til Oslo Politi), men tvertom en avsløring av det borgerlige lovverket og en avvisning av Arbeidsretten.

Faren er at erfaringene på dette punkt fra de siste års streikekamper er så massive, at arbeidere spontant oppretter egen streikekomité på tvers av det legale apparatet.

Som Lenin sier i Hva må gjøres, er "det spontane elementet" i seg selv i grunnen ikke noe annet enn spireformen til den bevisste orientering... Den kan bare tilføres utenfra". Dette stiller store krav til kommunistene. De såkalte "venstre"-partiene har allerede avslørt at streikende arbeidere i så henseende ingenting har å vente seg fra dem.

"Venstre"-grupperingene og bryggestreiken.

NKP's faglige utvalg finner det "meningsløst å kalle streiken for ulovlig" (Friheten nr. 2-77). For denne gruppering som ikke kommer lenger enn å kommentere overflatefenomener i det kapitalistiske samfunnet, må jo nødvendigvis alt fortone seg "meningsløst".

Ut fra sine empiristiske paroler om "kamp er bra", "kamp bytter", har AKP-gruppen funnet at det viktigste for de streikende nå er kampen mot politiet og streikebryteriet. Med Linjegods-streiken friskt i minne er det grunn til å advare AKP-orienterte studenter om ikke nok en gang å la seg mobilisere til streikevakter. Formodentlig er dette på trappene ut fra Klassekampens "Skjerp kampen"-oppslag i nr. 4-77.

Med mindre militans er det også politiet SV konsentrerer seg om. SV er engstelig for at politibeskyttelsen av streikebryteriet "kan oppfattes" som om politiet står mot arbeiderne(!). Berge Furre minner i Stortinget om at idet bryggestreiken ikke er dømt ulovlig i noen rett, så er det en "skam at politiet blir satt inn" og det i et land hvor "arbeiderbevegelsen har statsmakten!".

Mer tydelig kan SV's "sosialisme" neppe avsløres.

KUL er selvsagt enig i at kampen mot streikebryteri er viktig. Men også her er det den politiske mobiliseringen som er grunnlaget. Kun ved å propagandere streikens karakter av å være en kamp mellom arbeid og kapital, et uttrykk for hele arbeiderklassens kamp, kan de streikende vinne den solidaritet fra resten av klassen, som gir styrke nok til å bekjempe streikebryteriet.

Kommunistenes taktikk i den faglige kampen har aldri gått på å oppnå posisjoner på falske og upolitiske premisser. Kommunistene står åpent frem med sin politiske linje og står og faller på den.

Det dreier seg her ikke bare om å utvikle en sosialistisk bevissthet i arbeiderklassen, men også om å sette arbeiderne i stand til å vinne den kortsiktige økonomiske kampen. Bare de som er interessert i å undergrave arbeidernes kortsiktige økonomiske kamp, konstruerer om og om igjen en falsk motsetning mellom kommunistenes tilføring av politisk bevissthet og kampen for dagskrava.

KUL oppfordrer progressive studentere til å ta kontakt med de streikestøttekomiteer KUL har tatt initiativet til å opprette.

Helomvending...

vi det som skjer i forbindelse med selve den kapitalistiske økonomien. I stadig stigende grad baserer denne seg på at classesamarbeidet mellom LO, NAF og staten finner fastere former. Denne korporative utviklingen er en nødvendig del av den moderne kapitalismens revolusjon og gir de borgerlig-demokratiske idealene en stadig mer foreldet og ideologisk karakter. Desto mer nødvendig blir det å basere kritikken av og kampen mot korporativiseringen på noe annet enn det borgerlige samfunns egen ideologi. Vi vet at kapitalismen bare kan avskaffes gjennom arbeiderklassens revolusjon og at den ikke gjennomføres via lovverk og borgerlig-demokrati, men på tross av dette. Derfor blir det viktig at arbeiderklassen og grupper innen mellomlagene allerede nå lærer seg å sette lovverket tilside og gjør praktiske erfaringer med sin selvbestaltede rett. Men det er like lite noe prinsipp for oss alltid å bruke ulovlige metoder som det er å basere seg på den borgerlige legaliteten. Det er den selvbestaltede retten som er prinsippet. Om den praktiseres med lovlige eller ulovlige metoder, er ikke et spørsmål om prinsipper men om en vurdering av situasjonen.

Det småborgerlige dilemma

Vi innser like klart det illusoriske i å gjenreise LO som vi tror på muligheten av at andre deler av staten kan reformeres om til kamporganer for sosialismen. Men KA, s faglige kadre unlater ikke å organisere seg i LO eller ta faglige verv av den grunn. Snarere er det slik at de faglige vervene gjør det desto lettere for oss å demonstrere hva vi mener om det borgerlige samfunns klasse-institusjoner. Når det kommer til kamp, må vervene legges ned, og det må etableres nye organer. I andre situasjoner kan det tenkes

at de borgerlige institusjoner kan brukes. Men vi unnlater heller ikke da å påpeke disse institusjonenes karakter av den grunn. Tvert imot!

AKP har aldri kunnet forstå dette. For dem har det alltid fortonet seg som en håpløs selvmotsigelse å hevde at fagapparatet er en del av den borgerlige staten og samtidig jobbe der. Det er også forklaringen på at AKP alltid har forvrent vårt standpunkt til LO dithen at vi skulle avstå fra å arbeide der. På AKP, s egne premisser var nemlig det eneste mulige konsekvens å trekke. Dagens situasjon bekrefter bare dette.

At det er småborgerskapets stilling som til syvende og sist er forklaringen på at slike dilemmaer oppstår, har vi framhevet utallige ganger. Ingen andre klasser befinner seg nemlig i en slik klassemessig situasjon at de på den ene siden er nødt til å henføre alt negativt som skjer med dem til "angrep fra staten" mens de på den andre siden ikke kan tenke seg noe annet positivt instrument for sine idealer enn nettopp staten. Resultatet av dette er en evig vakling mellom militant kamp mot staten og illusjoner om å bruke staten som kampinstrument.

En linje for sosialarbeidere - en annen for arbeiderklassen?

Ikke desto mindre er det påfallende hvor liten sammenheng det er mellom de ulike politiske linjene som for tiden kjøres ut av AKP. I SEF kjøres det fram en faglig-politisk linje ("korporativiseringsprosessen er så framskreden at sosialarbeidere ikke har noe valg") mens en annen linje kjøres fram innen andre deler av samme forbund (jfr. teater-teknikerne). Og tendenser til oppfordringer om å melde seg ut av LO har ikke latt seg registrere på arbeidsplasser i industrien der det finnes AKP, ere. Er det utelukkende deler av Kommune-

forbundet som beveger seg i korporativ retning, AKP? Om så var tilfelle er det - på AKP, s egne premisser - minst av alt noen grunn til å bryte ut av LO.

AKP organiserer seg gult.

Småborgervestres vakling i forhold til fagbevegelsen er like klassisk. På den ene siden er Aspengren hovedfienden på den andre side er det nettopp Aspengrens taburet man trakter etter. Forklaringen på LO-apparatets politikk kan følges bare ligge i at Aspengren må være en ondsinnet og udemokratisk person.

Desto mer sjokkartet kan da møtet med dagens korporative fagforeningsvirkelighet bli for de småborgerlige demokrater når de plutselig "erfarer" hva som lenge har vært under oppseiling. "Egentlig har vi ikke noe valg" sier nevnte Jon Lund Hansen som forsvaret for å melde seg ut av LO. Og siden LO plutselig viser seg å være et umulig sted å arbeide for demokra-

tiske mennesker" må man melde seg ut. danne en knøttliten "rød" fagforening utenfor LO og håpe på at dette blir en inspirasjon og vekker" (J. L. Hansen) Resultatet representerer objektivt en sabotasje av kampmulighetene innad i LO og fortjener ikke å karakteriseres som annet enn en gul fagforening, slik mange alt har hevdet.

Resultatet av alt som har skjedd i SEF er tilsynelatende paradoksal nok at både Kommuneforbundet og AKP har fått realisert sine innerste hensikter: Ingen vil nøle med å stemple den nydannede gule fagforeningen som en ren AKP-organisasjon. Kommuneforbundets problemer er imidlertid ikke løst så lett. Kampen både mot forbundets siste vedtak og mot korporativiseringsprosessen som helhet vil føres videre hånd i hånd med den øvrige faglige virksomheten i Kommuneforbundet. Og med AKP er også den mest aktive illusjonsprodusenten forsvunnet. Sosialarbeidere vil derfor møte nye fremstøt mer nøkternt og saklig, og har alt å vinne på det.

PROLETARER I ALLE LAND FOREN DERE

den røde

ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Abonnementsprisen er kr. 20,- pr. år.

Bestillinger sendes:

den røde
ARBEIDEREN

Postboks 2863, Kampen.
Oslo 5

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

GNISTEN

Organ for Kommunistisk
Universitetslag

ANSVARLIG REDAKTØR:
JIM AAGE NØTTESTAD

UTGITT MED STØTTE FRA
KULTURFONDET I SAMSKIPNADEN.

KUL's STUDIESIRKEL:

- ★ Politisk økonomi
- ★ Akkumulasjon krise og kapitalisme
- ★ Historisk materialisme
- ★ Klasser og grupper
- ★ Staten
- ★ Partiet
- ★ Faglig politikk
- ★ Oppsummering

Uten revolusjonær teori –
ingen revolusjonær bevegelse!
Meld deg på!

Kommunistisk Universitetslag

KUL SETTER I GANG STUDIESIRKELER
DETTE SEMESTER OGSÅ.
PÅMELDING VED STAND ELLER
GJENNOM FØLGENDE ADRESSER:

KOMMUNISTISK
UNIVERSITETSLAG (KUL)

Bergen: Postboks 29

Bergen: Postboks 29
5014 Universitetet, Bergen

Oslo: Postboks 3815,
Ullevål Hageby,
Oslo 8.

Tromsø: Hanne Edvardsen,
Postboks 436,
9001 Tromsø.

Trondheim: Postboks 1886
Jarlesletta,
7000 Trondheim.

Helomvending i AKP's faglige politikk: Sabotasjelinje i sosiale etater

AKP har i alle år forsøkt å forvrengte KULs analyse av LO som en del av den moderne borgerlige staten dithen at vi derfor er imot å arbeide i LO. Nå hevder AKP plutselig selv denne karikaturen av et standpunkt og oppfordrer til å delta med å danne en "fri og demokratisk forening for sosialsektoren" – utenfor LO. De får ikke mange med seg og vil selv bli fagligpolitisk handlingslammet. Likevel vil de klare å sette den faglige kampen innad i kommuneforbundet tilbake. Vi henviser for øvrig til "den røde Arbeideren" nr. 14-76 og nr. 1-77 for en mer detaljert behandling av saken.

Provokasjoner fra Kommuneforbundet.

SEF-saken turde i hovedtrekk være kjent av de fleste: 18. November vedtok ledelsen i Norsk Kommuneforbund bl. a. å ekskludere det sittende styre i sosiale etaters fagforening i Oslo. Dette har skjedd en gang tidligere også og må sees i sammenheng med den kamplinja som – med vekslende hell – har dominert SEF. Forbundsledelsen i NKF har lenge gått i spissen for en korporativ utvikling som ytrer seg bl. a. som planer om å la kommunen finansiere forbundets økonomi via tariffoppgjøret, erstatte medlemskontingent med arbeidsgiveravgift og om utpeking av betalte tillitsmenn ovenfra. På denne bakgrunn blir det spesielt viktig å kvitte seg med besværlige elementer, styrke kontrollen med medlemmene og svekke deres kampmuligheter. Derfor var det ikke tilstrekkelig å ekskludere styret denne gangen – forbundet måtte nedlegge hele fagforeningen og foreta en omorganisering ovenfra som bl. a. vil frata de deltidsansatte deres faglige rettigheter.

Situasjonen innad i SEF.

Dette var situasjonen da det på DNS, s generalforsamling i Oslo i slutten av november-76 ble lagt fram en resolusjon som krevde at forbundsledelsen omgjorde sitt vedtak. Dette kravet gikk imidlertid sammen med en støtte til å opprettholde de medlemsmøtevalgte organene i SEF, slik det var blitt vedtatt på et medlemsmøte. Dette ble bl. a. begrunnet med at dette var det eneste demokratiske mennesker kunne gjøre i en situasjon der de ble utsatt for diktatoriske overgrep.

KUL kjente godt til situasjonen i SEF og visste at forvirringen og usikkerheten var stor og de politiske linjene alt annet enn avklart. Vi visste også at et mindretall i det suspenderte SEF-styret gikk imot å opprettholde organene i denne situasjonen, fordi det nødvendigvis ville føre til en faglig splittelse og eksklusjon av større grupper i foreningen fra LO, og dermed til isolasjon fra øvrige fagorganiserte. Snakket om medlemsdemokrati osv. ble bare svada så lenge det var et fåtallsdemokrati man snakket om. Faktum er at alle har fulle borgerlige rettigheter til å melde seg ut av LO når de vil. Men gjør man det idagens situasjon, isolerer seg fra øvrige fagorganiserte, da er det ikke demokrati det er snakk om, men sabotasje. I stedet for å pukke på sine demokratiske rettigheter burde man tilpasse seg de nye, skjerpede vilkåra og lære seg å veksle mellom legale og illegale kampformer ettersom situasjonen krevde det, hevdet dette mindretallet.

Dette var helt i tråd med hva KA og KUL alltid har hevdet. Visse situasjoner

er av en slik karakter at de krever illegale kampformer, (f. eks. krever streiker idag at en illegal streikekomite erstatter det legale fagforeningsstyret) andre situasjoner kan kreve legale metoder. I SEF har imidlertid legalismen (kravet om å konsekvent benytte de legale, demokratiske metodene) alltid vært fremherskende. Dette har ytret seg i at foreningsstyret i stedet for å klare gjøremåtene karakter og når omstendighetene gjør det nødvendig å sette vedtektene til side, har forsøkt å framstille vedtektene som et demokratisk grunnlag å arbeide utfra. Det er helt i tråd med dette at foreningsstyret har ledet politiske demonstrasjonsstreiker i egnskap av styre. Slik har SEF mer konsekvent enn noen forsøkt å sette småborgervestres illusjonsparole om å gjøre LO til kamporganisasjon ut i livet.

Diskusjonen i DNS.

Derfor påviste KUL på generalforsamlinga sammenheng mellom SEF, s tidligere politikk og den utmelding av LO som nå var i ferd med å skje og hevdet at SEF først kunne ta opp igjen de medlemsmøtevalgte, legale organene etter at forbundsstyret var presset til å omgjøre sitt vedtak. Vi hevdet videre at å vurdere eventuell splittelse av fagorganisasjonen måtte være arbeiderklassens sak. Sosialsektoren kan ikke i noe fall gå i spissen for dette. Vi konfronterte representantene for flertallet i SEF-styret med vårt endringsforslag, men fikk høre at det ikke dekket deres intensjoner. På den bakgrunn måtte KUL advare mot den politikk som ble kjørt fram og vi måtte oppfordre våre medlemmer og sympatisører til å stemme avholdende.

KUL, s linje vakte en storm av forbitrelse i salen og AKP, s representant hevdet at KUL for med fantestreker og at det bare var utslag av ond vilje når vi stemte avholdende. I tillegg fikk vi høre at det perspektivet vi skisserte om at en egen organisering utenfor LO var en nødvendig konsekvens av linja var direkte latterlig.

SFD på sin side hevdet at KUL, s forslag "nok inneholdt bedre formuleringer" men disse var ikke politisk vesentlige. Derfor stemte de for AKP, s linje i SEF og utmelding av LO. At SFD sansynligvis ikke skjønnte hva de gjorde, taler neppe til deres fordel. Bedre kan ikke politiske diletanter avsløre seg. At SV i Kommuneforbundet allerede hadde gjort seg gjeldende med minst to andre linjer, kompletterer bare dette nokså vanlige bilde av det handlekraftige SV vi alle kjenner.

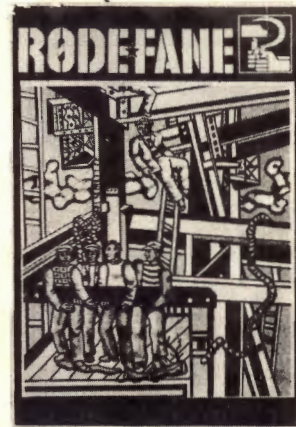
Det videre forløp i SEF.

Men det er AKP, s oppførsel som er det viktigste her. AKP i SEF mente nemlig ikke at KUL, s linje var like latterlig som AKP i DNS mente. Allerede en uke etter var forholda i SEF langt mer avklart. AKP tok oss på ordet og formet en selvstendig kurs for utmelding av LO. På årsmøte i SEF 15. des. tok formannen i (det ekskluderte) SEF-styret åpen sjølkritikk på de tidligere illusjonene om at medlemskap i NKF var mulig med den politikk som ble ført, og fremmet i stedet et forslag om å konstituere "en frittstående og uavhengig fagforening" for ansatte i Helse- og Sosialsektoren. Forslaget fikk 171 stemmer. Dermed var KUL, s analyse bekreftet av realitetene og vår uenighet på DNS generalforsamling ble desto mer tungtveiende.

Demokratisk kamp i og utenfor LO.

Når AKP slik skiftet taktikk fra uke til uke og ikke selv var klar over hva politikken deres ville føre til, kan ikke det forklares med dumhet eller svakhet hos de innvolverte personer fra AKP. Snarere er denne vaklingen en nødvendig konsekvens av selve det teoretiske grunnlaget AKP står på. Som vi ser kan parolen om å gjenreise LO til kamporganisasjon, om å endre LO innenfra slå plutselig om og resultere i oppfordring om å melde seg ut av LO. Imidlertid heter det like fullt ennå at "slagordet er riktig fordi vi ønsker at LO skal bli og være en kamporganisasjon". (Jon Lund-Hansen, AKP, er og informasjonstillitsmann i det ekskl. SEF-styret). Forklaringen på dette er at AKP, uansett aktuell taktisk linje for den faglige kampen, står fast plantet på de småborgerlige illusjonene om lovverk og demokrati. Når AKP støtter ulovlige streiker, hevder de samtidig at disse "egentlig" er lovlige. I det øyeblikk den legale kampen i LO møtes med motframstøt fra LO, s side blir løsningen å føre den legale kampen utenfor LO i en "fri og demokratisk" fagforening. I begge tilfeller avslører småborgerdemokratene at det viktigste for dem er at rammene om deres virksomhet er lovlig og demokratisk. Dette er viktigere enn kampens innhold, og kan godt betales med en isolasjonslinje. Når kritikken av Kommuneforbundets provokasjoner deretter tar form av moralisering over at de borgerlig demokratiske rettigheter er kverket, blir komikken i dette forsterket ved at AKP selv løser sine problemer gjennom å praktisere den borgerlig-demokratiske retten de har til å tre ut av LO og dermed oppgi all reell motstand mot korporativiseringa. Ingen kunne akseptere LO-ledelsens utspill på en bedre måte enn de som nå melder seg ut av NKF. F. eks. sender Kommuneforbundet ut et skriv til SEF s medlemmer om de ønsker fortsatt medlemskap. Og hva sier AKP til det? Sier de kanskje til sine sympatisører: Selvfølgelig forblir vi i NKF og fortsetter vår gamle kamplinke. Nei, de tar NKF fullstendig på ordet, nekter å sende inn skrive og sparer derved forbundet for bryet med å ekskludere de mest problematiske medlemmene! For oss er det viktig å framheve at forbundsledelsen ikke setter igang sine provokasjoner mot SEF fordi de er onde. I motsetning til AKP, s lettvinde forklaringer, setter

Forts. side 3

TEORETISK TIDSSKRIFT FOR
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND
Postboks 2863 Kampen Oslo 5